

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 25 października 2018 r.,
sprawy **K. G.**
skazanego z art. 279 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt X Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego K. G. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 listopada 2017 r. w sprawie II K [...], oskarżony K. G. został uznany za winnego tego, że w dniu 20 maja 2016 r. w N., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi dotąd sprawcami, po uprzednim otwarciu okna poprzez przewiercenie ościeżnicy okna pomieszczenia piwniczego, dokonał kradzieży torebki damskiej marki [...] wartości około 1600 zł z zawartością portfela wraz z dowodem osobistym na dane B. W., prawem jazdy kat. B, kartą do bankomatu Banku [...] S.A., kartą kredytową Banku [...] S.A.,

dowodem rejestracyjnym pojazdu marki [...] i polisą OC, kluczami do domu i pojazdu oraz pilotami do garażu od bramy wjazdowej oraz z wnętrza domu kradzieży perfum [...] o wartości około 500 zł na szkodę B. W., jak również dwóch kompletów kluczy do pojazdów marki [...] i [...], a następnie przy pomocy w/wym. kluczy - kradzieży pojazdu marki [...], rok 2016, nr rej. [...] o nr VTN [...] wartości około 308700 zł na szkodę T. S.A. z/s w B. oraz pojazdu marki [...], rok prod. 2013, nr rej. [...] o nr VIN [...] wartości około 176400 zł na szkodę P. z/s w B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zbiegu z art. 275 § 1 k.k. w zbiegu z art. 278 § 5 w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 2.03.2017 r. godz. 8.00 do dnia 13.11.2017 r. godz. 15.05, przyjmując jeden dzień tymczasowego aresztowania za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

We wniesionej na korzyść oskarżonego apelacji, zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k., obrońca zarzucił:

1. „mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na:

a) wyprowadzeniu przez Sąd Rejonowy w P. dowolnych i nieuprawnionych wniosków ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności z opinii biegłej J. Ż., w sytuacji gdy biegła na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r. kategorycznie nie wykluczyła przeniesienia dowodowego materiału biologicznego na inny podmiot, co mogłoby doprowadzić do uznania, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia inkryminowanego mu czynu, a nadto polegającą na wyciągnięciu nietrafnych wniosków z opinii z zakresu badań osmologicznych, wydanej przez biegłego sądowego A. W. z dnia 23 marca 2017 r. przy jednoczesnym nieuzasadnionym zdezwuowaniu wyjaśnień oskarżonego K. G.;

b) dowolnym ustaleniu wartości poszczególnych przedmiotów, będących przedmiotem przestępstwa dokonanego w dniu 20 maja 2016 r., tj. zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych właściwej specjalizacji, podczas gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych, i wymagało zasięgnięcia opinii biegłych sądowych, nie zaś bazowania na wartości podanych przez pokrzywdzonych (naruszenie art. 193 § 1 k.p.k.).

w efekcie:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony K. G. dopuścił się zarzucanego mu w tej sprawie przestępstwa, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku;

alternatywnie zaś:

3. rażącą niewspółmierność kary, przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego K. G. kary w wymiarze rażąco surowym w stosunku do kary sprawiedliwej.”

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego w całości od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. X Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Obrońca, zaskarżając kasacją na korzyść skazanego orzeczenie Sądu II instancji, na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił mu „rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) naruszenie przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., polegające na braku należytej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu I instancji i rzetelnego odniesienia się do każdego z zarzutów stawianych w apelacji obrońcy skazanego K. G., w szczególności zarzutu naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k., a także wyrażające się w wadliwym uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego, polegającym na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji

przy braku odpowiedniej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty i argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie,

2) przepisu art. 7 k.p.k., poprzez zaakceptowanie i przyjęcie za własną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I Instancji, to jest Sąd Rejonowy w P., która wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów określone wskazanym przepisem w kierunku oceny dowolnej, a przede wszystkim w odniesieniu do dowodów z opinii biegłego sądowego z zakresu genetyki – J. Ż. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu badań osmologicznych – A. W., a także wyjaśnień oskarżonego K. G.;

a ponadto

3) rażącą niewspółmierność kary, przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego K. G. kary w wymiarze rażąco surowym w stosunku do kary sprawiedliwej.”

Na zakończenie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Prokurator, w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a podniesione w niej zarzuty nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Odwoławczy zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty,

czyniąc tym samym zadość powołanemu wyżej przepisowi. Wniesienie kasacji umożliwiło jej autorowi powtórzenie swojego stanowiska i powielenie argumentacji przywołanej uprzednio w apelacji na potwierdzenie własnej, odmiennej oceny dowodów, która ma wskazywać, że skazany nie dopuścił się przypisanego mu czynu. Trafne w tym zakresie jest stanowisko prokuratora, który podnosi, iż „(...) podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów lub kwestionowanie poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, tylko dlatego, iż są one niekorzystne dla jednej ze stron procesu i przeciwstawienie im innych dowodów lub okoliczności, bardziej korzystnych, których Sąd, po ich rozpoznaniu, nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Powyższe kwestie należą do kompetencji Sądu I instancji. Natomiast przedmiotem kontroli kasacyjnej jest sposób i zakres wykonywania zadań leżących po stronie Sądu Odwoławczego (...)” (k.5-6 pisemnej odpowiedzi na kasację).

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego w W. prowadzi do wniosku, iż Sąd ten odniósł się do wszystkich stawianych w apelacji zarzutów, a swoje stanowisko w tym przedmiocie w sposób logiczny, spójny i konsekwentny umotywowował. Na k. 4 uzasadnienia odniósł się do sugestii skazanego, jakoby jego materiał biologiczny został przeniesiony na miejsce zdarzenia, dokonując oceny twierdzenia skazanego oraz treści opinii biegłej. Bezprzedmiotowe wydaje się powtarzanie wywodów Sądu odwoławczego, a zainteresowane strony należy odesłać do jego lektury, bowiem w sposób szczegółowy i zgodny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym wywiedziono, dlaczego tego twierdzenia nie sposób uznać za wiarygodne.

Z uzasadnienia kasacji wynika również, iż jej autor kwestionuje także ocenę opinii osmologicznej dokonanej przez Sąd odwoławczy. Przedstawione przez niego stanowisko jest *de facto* polemiką z oceną, jakiej dokonał Sąd Okręgowy, który uznał, iż „fakt, że psy nie zidentyfikowały zapachu oskarżonego w skradzionym samochodzie, nie świadczy o tym, że nie brał on udziału we włamaniu do mieszkania. Nie bez znaczenia jest okoliczność, że samochody nie zostały odnalezione od razu po zdarzeniu, a w późniejszym okresie. W międzyczasie samochodów tych mogły używać inne osoby, biorące udział w przestępczym

procederze, co niewątpliwie wpłynęło na niemożność identyfikacji śladu zapachowego oskarżonego” (k.5 uzasadnienia SO).

Za chybiony należy uznać zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Nie sposób bowiem skutecznie stawiać tego zarzutu, w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych.

Podnoszenie zarzutu rażącej niewspółmierności kary jest niedopuszczalne w kasacji wywodzonej przez stronę postępowania, co jasno wynika z art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. i utrwalonego orzecznictwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.